

AMERISKA DOMOVINA

(AMERICAN HOME).

ISSUED MONDAY, WEDNESDAY AND FRIDAY

NAROCNINA:

Za Ameriko	\$4.00	Za Cleveland po pošti \$5.
Za Evropo	\$5.50	Posamezna številka

Vsa pisma, dopisni in dnevi naj se pošljijo na "Ameriska Domovina"

6119 St. Clair Ave. N.E. Cleveland, Ohio. Tel. Princeton 189, Randolph 7801

JAMES DEBEVEC, Publisher,

Read by 25,000 Slovenians in the City of Cleveland and elsewhere.

Advertising rates on request. American in spirit Foreign in language only

Entered as second class matter January 5th, 1920, at the post office at

Cleveland, Ohio under the Act of March 3rd, 1879.

83

No. 15. Mon. Febr. 5th 1923

Amerika napram Evropi.

Leta 1920, ko se je vršila kampanja za predsedniške volitve, so republikanci zmagali, kot se trdi, iz vzroka, ker so nastopili proti Wilsonu in njegovi politiki napram Evropi. Wilsonova politika je bila, da Amerika postane članica Lige Narodov ter se aktivno udeležuje sestankov, konferenc in kongresov evropskih narodov. Program republikanske stranke pa je bil: Proč z Evropo, Amerika naj bo sama za sebe, in evropski prepriči naj ostanejo v Evropi. Toda vse nekaj drugega je govoriti na volivnih shodih, potem pa praktično spolnoveni obljube. Danes mora Amerika, proti svoji lastni volji, sodelovati v evropskih vprašanjih, radičesar se nahaja danes ameriška vlada v tako čudnem položaju. Na eni strani bi bila vlada rada dosledna svojim obljubam in prepričanju, a drugi strani se pa "neuradno" vtiča v evropska vprašanja.

To nedosedno politiko ameriške vlade je precej znajno orisal newyorski časopis "The National", ki piše:

"Naj mislite karkoli o Ligi Narodov, pa je vsakemu inteligenemu opazovalcu svetovnih dogodkov znamo to: Obnašanje naših uradnikov, ki vodi ameriško zunanjou politiko je naravnost šandalozno. Ce bi Mr. Harding zastopal najsibro katerokoli stališče, tedaj bi ga morali spoštovati. Toda nesreča je ta: Harding nima nobene politike, in če danes zavzame eno stališče, pa pride drugi dan, obrne kar je misil prvi dan in zastopa zopet popolnoma drugo stališče. Kar je še bolj neumestno, nobenega skupnega dela ni med državnim tajnikom in med predsednikom. Ako n. pr. predsednik v Belli hiši naznani časnikarskim poročevalcem ta ali oni korak ali ukrep ameriške vlade, tedaj je prav gotovo, da državni tajnik Hughes bo drugi dan nekaj čisto druga prinesel v javnost. Tako n. pr. je bil predsednik Harding popolnoma drugega mišljenja kot državni tajnik Hughes o predlogu glede vojne odškodnine, kakor je bil predložen francoski vladi. Tako n. pr. državni tajnik Hughes nasvetoval francoski vladi, da pozove konferenco strokovnjakov, ki naj uređijo vprašanje vojne odškodnine. Predsednik Harding je pa en dan prej nasvetoval in priporočil, da če se vrši kaka konferenca, naj jo tvorijo samo državniki, ne pa strokovnjaki.

Ničča torej, da se senatorji bojijo začeti kaj resneg, ker dobro vedo, da če pride do kake konference, da bi jo pokvarili gospodje Harding, Hughes in Hoover. Ker ima vsak svoje prepričanje. In ko se človek spomni republikanskega hvalisanja in kritiziranja Wilsona, če se spomni, ko so republikanci obljubovali, da če oni dobijo zunanjou politiko Amerike v roke, da jo izroče v roke spodobnih mož, tedaj nam prihaja grenač nasmej na ustna, objednem pa žalostna zavest, kako republikanci ponujojo Ameriko pred svetom.

Kalinin je eden prvih boljševiških magnatov, je predsednik vseruskega izvrševalnega odbora, torej kadar on govor, mora že govoriti resnico o boljševizmu. Kalinin je te dni izjavil, da zahteva, ki jo stavi Anglija Turkom, za svoboden prevoz vojnega brodovja preko Dardanel, je naprjena proti — Rusiji. Kalinin je nadalje izjavil, da vsi dogodki jasno pričajo, da mora imeti Rusija močno armado in mornarico. Le vojaštvo je zaščita vlade.

Ham! Tako govorji "zastopnik" delavcev, četudi ni od delavcev postavljen, da govor v njih imenu. Vsak kdor ima pol unči soli v glavi bo rekel, da Kalinin govorji pametno. Dokler je nevarnost na svetu, tedaj je edina obramba proti nevarnosti — močna armada. Toda, za naše "boljševike" velja to samo za — Rusijo. Nične drugi ne sme imeti armade kot rdečkarji, da bi po ljubi volji klali in morili, kar je njih glavno opravilo in poklic. N. pr. "Prosveta" in "Proljetarec" ima vedno dovolj psov in zgrajenja, kadar se govor o ameriški ali o jugoslovanski armadi. Ameriki in Jugoslaviji je namreč po nazorih čičaških rdečkarjev prepovedano imeti armado. Ta je dovoljeno samo ruskim židom. In vendar ima ameriška ali jugoslovanska armada isto nalogu kot ruska: brniti domovino in svobodo pred zunanjimi sovražniki.

Mi razumemo te ptice. Ako ne bi bilo ameriške armade, tedaj bi vsak Ruthenberg ali Debs ustavil svojo ter plenil po Ameriki brez kazni, ali vsak žid bi v Jugoslaviji komandiral ter ji sedel na vratu. Toda rdeči bratci naj bodo kar pomirjeni, da je gotovo, da iz te smoke ne bo — rdeče potice.

ZRTEV PRAZNOVER-STVA. (Resnična dogodba.)

V bližini naše vasi na samem je stala hiša premožnega posestnika Romana Budigaja, ki je daleč okoli slovel zaradi svojega bogastva, pa tudi zaradi svojih čudnih in praznovenskih nazorov. Njegovo posestvo je merilo več sto oralov, premogel je polne hleve različne živine in razpolagal z velikimi svotami denarja. Imel pa je slabo lastnost, da je vso gotovino držal v svojih skrinjah in je ni maral vložiti v hranilnico, do katere nekako ni imel zaupanja. Da je bil trd in poščepen skupuh, menda ni je bel oblecen v črno sukničko in v kratke rdečke hlače.

Budigaj je večkrat pripovedoval, kako je pokojni občinski sluha enkrat na kvarterno sredo na križišču cest našel plesočega škrat. Škrat je bil oblecen v črno sukničko in je odpravil nazaj proti

domu. V coprnice in zaklade ni več verjel. Bolehal pa je od rogo. Letos spomladis smo ga pokopali.

1. P.

KJE JE NEVARNOST? (Za Am. Dom. spisal Milan Slaje.)

Napram najnovejšemu kralku francoske vlade, namreč vojaški zasedbi gotovih delov Nemčije, posebno premogovnega rulirskega distrikta, zavzema nekatero našo slovensko časopisje odkilonilo, da, celo sovražno stališče. Očividno v tem pogledu nima lastne sodbe, ampak sledi tendenciam angleške časopisja, ki iz lahko umljivih vzrokov ne odobrava francoskega ukrepa. Ako promatramo celo stvar z obči slovenskega stališča, in iz tega stališča moramo gledati na ta dogodek, potem nima pač nikakega vzroka deliti nemške žalosti in strahu, posebno še, ako pomislimo, da je bila politika Nemčije, notranja in zunanja, vedno naperjena proti nam Slovanom. Pomisliti moramo, da je bil ravno Berlinista čavrovniška kuhinja, kjer so se delali recepti za germaniziranje in iztrebljenje Slovanov, da je Berlin neprenehoma štantal pokojno Avstrijo proti njenim Slovanom in jo v tem boju tudi podpiral, polklicati si moramo v spomin, da je bil Berlin ognjišče nestrunosti in sovrašta proti vsemu, kar je dihalo slovenski zrak, da je iz Berlina veloni usodni in imperialistični in kajzerski duh, ki je v veliki meri bil vzrok svetovnega požarja. Ne velja ugovor, češ, nemški narod ni odgovoren za čine prejšnje svoje vlade, kajer je zginil, pruski junkerji (plemenitaši) so ob svojo moč in sedajna parlamentarna vlada, ki je izrazljudske volje, ima najboljšenamene, da se popravi to, kar so zagresili drugi. Ako kateri narod, potem je bil in bo nemški narod v polni meri odgovoren za vse zlo, katero je ustvaril prejšnji rezim in katerega kopija je sedajni. Od univerzitetnega profesorja, ki je profaniral znanost, da je dokazoval svojim slušateljem kulturno misijo Nemčije, do zadnjega vaškega ljučko-sloškega učitelja, ki je drial svoje učence: "Deutschland, Deutschland ueber alles", od nadutega pruskega oficirja do slednjega rajhovskega prostaka, od Marxa, očeta "mednarodnega" socializma do najneznajnejšega socija, od liberalca do konservativca — vsem je prešlo sovrašto do Slovanov in meso v kri. Vsem je bil ideal Nemčija, ki z bitem v roki kroti druge uporne narode, vsem je bilo geslo: "Mi se bojimo Boga, sicer panikogar druzega!" Tak duh je prešinjal nemški narod pred svetovno vojno, ga vodil med njo, in ga ni zapustil niti sedaj, ko se je vsa nekdanja nemška moč razblnila v nič.

Francozi vedno bolj uvildavajo, da se njihovi sosedje še nikar niso, dali ugnati v kozji rog, nasprotno, da so začeli proti njim novo vojno, tisto sicer, a tembolj nevarno, vojno gospodarskega značaja, namreč v dobroj zamenjavi s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vsakdo bo mislil, da sta denar izmaznila. Začo sta prosila Budigaja, naj jima za božjo voljo zlatnike zamenja s papirnatim denarjem. Rekla sta, da mu tudi nekoliko popustita pri zamenjavi. Budigaj je bilo vseč, stopil je po shranjeni bakhovce ter jima izplačal dogovorjeno svoto. Še isto noč sta potepuhata začela obupno tarnati, kaj naj počneta s tako svoto zlatega denarja. Svet ju pozna, da sta siromaka, in vs

V TEMI.

A. P. Čehov.

Srednjevelika muha je ležala v nos pomočniku državnega pravnika, dvornemu svetniku Gaginu. Ali jo je mučila radovednost, ali je si illa vanj iz lahkomsilnosti, ali kratkomalo, ker je bila tema: nos nikakor ni bil zadovoljen z navzočnostjo tujega predmeta in je dal znak za kihanje. Gagin je kihnil, kihnil z občutkom, s pridragočim, piskajočim glasom in tako glasno, da se je tresla postelja ter zveneli vzneširjeni vzemeti.

Gaginova žena, Marija Mihajlovna, velika, bujna blončinka, se je tudi združila in se zbudila. Ozrla se je v temeno, vzdihnila in se obrnila na drugo stran. Čez pet minut se je zopet obrnila in oči tesneje zatresnila; ni pa mogla več zaspasti. Ko je nekaj časa vzdihovala in se preobražala z ene strani na drugo, se je dvignila, se previla preko svojega moža, si obula copate in stopila k oknu.

Zunaj je bilo temno. Videti ni bilo ničesar razen obrisov dreves in temnih strel skedenjev. Na vzhodu so se jele kazati nekaj svetlejše barve; toda debeli objaki so se pripravljali, da to jasino zopet zakrijejo. Zrak je bil poln megle in zdele se je, da spi; vseposod je vladala tišina. Celo čuvaj teh letoviških hiš, ki je bil vendar zato plačan, da je motil nočni mir s trkanjem na signalno desko, je molčal. Molčale so cele prepelice, edina divja perotnina, ki se ne boji letoviščarjev iz prestolice.

Marija Mihajlovna sama je bila, ki je prekinila tišino. Ko je stala tako ob oknu in gledala vun, je nenašoma vzkliknila. Zdela se ji je, kakor da se od vrtne gredice plazi proti hiši temna postava. Sprva je mislila, da je krava ali konj; potem pa, ko si je pomela oči, je jasno razločevala obrise človeške postave.

Nato se ji je zazdelelo, da se je temna postava priblžala kuhinjskemu oknu in da je tamkaj, očividno neodločena, nekaj časa obstala, nato postavila nogo na podstavek in ... izginila v temi okna.

"Tat!" ji je udarilo v glavo in mrvaska blečica ji je pokrila obraz.

In v enem trenotku ji je njen domišljija naslikala pred očmi ono sliko, ki je nadavno strah in trepet vseh letoviščarjev: Tat leže v kuhinju; iz kuhinje pride v jedilnico ... srebrnina v shrambi ... potem spalnica ... sekira ... razbojniški obraz ... zlatnina ... kolena so se jí upognila in mraz jo je stresel po hrbtni.

"Vasilij!" je zaklicala in stresla svojega moža. "Vasilij! Vasilij! Prokovič! Ah, moj Bog, leži tu kot mrtev! Predrami se vendar, Vasilij, na koleni te prosim!"

"No, no?" je zahopal pomočnik državnega pravnika in vskrval zrak. Doneko je, kakor da je kaj prežekoval.

"Za božjo voljo, vzbudi se vendar! V našo kuhinjo je vdri tati! Stala sem ob oknu in gledala vun: tu se je vpzel nekdo na okno. Iz kuhinje se splazi v jedilnico ... žlice so v shrambi! Vasilij! Tudi pri Mavri Jegorovi so prošlo le-to vlonimi."

"Ka-aj hočeš?"

"Moj Bog, ne sliši! Kaj me ne razumeš, klada; pravkar sem videla, kako je neki človek vdri v našo kuhinjo. Pelageja se je strahovito prestrasi in ... in srebrnina je v shrambi!"

"Beži no!"

"Vasilij, tega ne morem prenašati! Povedala sem ti, v kaki nevarnosti smo, ti pa spis in zdeha! Mar hočeš, da naju okradejo in umore?"

Pomočnik državnega pravnika se je polagoma v posteli zravnal in dvignil; pri tem je zdehal, da se je tresla vsa soba.

"Naj ve vrag, kakšni lju-

dje stel!" je godrnjal. "Niti ponoc nima človek miru. Za vsako figo ga vzbude!"

"Ali rotim te, Vasilij, veda sem kako je splezal neki človek na okno."

"No, kaj zato? Nai leze gor! ... Kakor se mi prav dozdeva, je to Polagejin gasilec, ki jo poseča."

"Ka-aj? Kaj praviš?"

"Pravim, da bo to Pelagejin gasilec, ki jo poseča."

"To je še huje!" je zavpila Marija Mihajlovna. "To je huje od tatu! V svoji hiši ne trpmi obscenskega počenjanja!"

"Poglej, poglej to krepostnost! V moji hiši ne trpmi obscenskega počenjanja! Ali je to kako obscensko počenjanje? Zakaj se brez potrebe ukvarjaš s tujkami? Ljuba žena, to se dogaja, odkar svet stoji in je običaj, posvečen po navadi. — Zato je pač gasilec, da lahko pride do kuharic!"

"Ne, Vasilij! Potem me pa še ne poznaš! Ne morem prenašati misli, da se v moji hiši godi kaj takega ... kaj takega ... ! Prosim, stopi takoj v kuhinjo in mu reci, naj se pobere! Še ta trenotek! Jutri pa povem kuharici, naj se več ne predržne napraviti kaj takega! Ko umrjem, lahko živite v moji hiši obscensko. Sedaj pa s tem kar pojde!

"Prosim, pojdi!"

"Vrag vzemti vse skupaj!" je jezno godel Gagin. "Premisli vendar v svojih omejnih ženskih možganih: čemu pa naj grem tja?"

"Vasilij, jaz se onesvesčam!"

Gagin je pljunil si natankil copate, pljunil še enkrat, nato pa se je odpravil na pot proti kuhinji. Bilo je tako temno, kakor v zabitem sodu, in pomočnik državnega pravnika se je mogel pomikati dalje le s tipanjem. Ko je tipal, je našel medpotoma vrata v otroško-sobo in je vzbudil pestunj.

"Vasilisa," je dejal. "Snoči si vzela mojo spalno suknijo, da jo osnaži. Kje je?" "Dala sem jo kuharici, da jo osnaži, milostni gospod!" "Kakšen nered pa je to! Jemljete stvari stran, nazaj pa jih ne znate prinesiti ... Sedaj naj pa hodim okoli brez spalnega plašča!"

Ko je prišel v kuhinjo, je stopil k mestu, kjer je v postlanem predalu pod zaslomal s kuhinjsko posodo spala kuharica.

Iskal je in tipaje našel njen rame, kater se je dotaknil. "Pelageja," je zaklical. "Ti, Pelageja! No, kaj si se potuhnila? Saj ne spiš? Kdo je prišel k tebi skozi okno?"

"Kaj? No, kaj takega! Skozi okno! Kdo naj pride skozi okno?"

"Ne blebedi vendar ... Saj ne moreš tajiti! Povej rajšu svojemu ljubincu naj se mirno pobere odtot. Ali čuješ? Tu nima ničesar iskati."

"Ali niste pri pameti, milostljivi gospod? No, kaj takega?"

Pomočnik državnega pravnika se je ogledal in vzkliknil v začudenju. Na njegovih ramenih je visel namesto spalnega plašča — gasilski plašč. Kako je prišel na njegova ramena? Dočim je skušal to vprašanje razrešiti, si je fantazija njegove žene ustvarila novo, strahovito, nezaslino sliko: temina, tina, šepetanje in tako dalje in tako dalje.

"Kako?"

"Oglej se vendar!"

Pomočnik državnega pravnika se je ogledal in vzkliknil v začudenju. Na njegovih ramenih je visel namesto spalnega plašča — gasilski plašč. Kako je prišel na njegova ramena? Dočim je skušal to vprašanje razrešiti, si je fantazija njegove žene ustvarila novo, strahovito, nezaslino sliko: temina, tina, šepetanje in tako dalje in tako dalje.

"No, no, nehaj godrnati!"

Se ta trenotek naj tvo obiskovalce izgine! Ali čuješ?"

"Sramujte se, milostljivi gospod!" je dejala Pelageja; čuti je bilo, da je blizu placu.

"To je izobražena, odlična gospoda, pri tem pa nima niti pojma, kako se počutimo v naši bedi, v našem nesrečnem življenju." Tu je zajokala.

"Lahko nas je žaliti, saj imamo nikogar, ki bi nas branil."

"No ... meni je vse eno!"

Prišel sem le, ker me je sem-kaj poslala milostljiva gospoda. Radi mene lahko spustiš skozi okno samega vraka; meni je vse eno!"

Pomočnik državnega pravnika se je polagoma v posteli zravnal in dvignil; pri tem je zdehal, da se je tresla vsa soba.

"Naj ve vrag, kakšni lju-

dje stel" je godrnjal. "Niti ponoc nima človek miru. Za vsako figo ga vzbude!"

"Ali rotim te, Vasilij, veda sem kako je splezal neki človek na okno."

"No, kaj zato? Nai leze gor! ... Kakor se mi prav dozdeva, je to Polagejin gasilec, ki jo poseča."

"Ah, milostljivi gospod, odpustite, pozabila sem vam ga položiti na stol. Visi na občalu poleg štedlinika."

Gagin je tipal dalje in našel zraven štedlinika svoj spalni plašč, ga oblekel in se tisto opravi proti spalnici.

Marija Mihajlovna se je po odhodu svojega moža položila po posteljo in je čakala.

"Količ časa vendar hodi!" si je mislila. "Bila bi samo vesela, ako je tamkaj res le neki ... nemoralen človek. Ako pa bi bil tu vendarle tat?"

Njen domišljija ji je slišala pred očmi, njen mož pride v temno kuhinjo ... udarec s hrbotom sekire po njegovih glavi ... umira, ne da bi hrnil ... mlaka krv."

Prošle so tri minute, pet in pol; že jih je bilo šest. Mrzel znoj je orosil čelo.

"Vasilij!" se je zadrla. "Vasilij!"

"No, kaj pa kričiš? Saj sem tu!" Čula je glas in korake svojega moža. "Ali te more, ali kaj?"

Pomočnik državnega pravnika je stopil k postelji in sedel na rob.

"Nikogar ni bilo ondi," je dejal. "Samo zdele se ti je nekaj, zmešano ženče ... Kar mirna bodi: tvoja neumna Pelageja je prav tako krepusta kakor njena gospodinja. Kakšna strahopetnica si vendar!"

Pomočnik državnega pravnika je šel svojo ženo držiti. Popolnoma se je vzdramil in ni imel več veselja do spanja.

"Taka strahopetnica!" je dejal smeje. "Pojdi jutri k zdravniku, ki naj te ozdravi tvojih kombinacij. Ti si bolna na duhu!"

"Tu tako smrdi po teru," je dejala gospa. "Po teru, ali po nečem, po čebulji ... ali po juhi iz zelja."

"N-ja. Res je: nekaj tiči v zraku ... Ne maram več spašati. Veš kaj, prižgal bom luč ... kje pa so vžigalice? Pravkar sem se spomnil, da bi ti rad pokazal fotografijo državnega pravnika pri apelacijskem sodišču. Poslovil se je včeraj od nas in je vsakemu podaril svojo sliko, z lastnoročnim podpisom."

Gagin je potegnil z vžigalicu po steni in prižgal luč ... Prede pa je še napravil krokad in postelje, je zadonel na njim pretresujoč, vreščec krik. Ozra se je nazaj in zaledal dve naširoko odprtih ženski očes, ki sta strmelili vanj, polni groze in jeze.

"Ali si v kuhinji siekel svojo spalno suknjo?" ga je vprašala. Popolnoma je pobledela.

"Kako?"

"Oglej se vendar!"

Pomočnik državnega pravnika se je ogledal in vzkliknil v začudenju. Na njegovih ramenih je visel namesto spalnega plašča — gasilski plašč. Kako je prišel na njegova ramena? Dočim je skušal to vprašanje razrešiti, si je fantazija njegove žene ustvarila novo, strahovito, nezaslino sliko: temina, tina, šepetanje in tako dalje in tako dalje.

"Kako?"

"Oglej se vendar!"

Pomočnik državnega pravnika se je ogledal in vzkliknil v začudenju. Na njegovih ramenih je visel namesto spalnega plašča — gasilski plašč. Kako je prišel na njegova ramena? Dočim je skušal to vprašanje razrešiti, si je fantazija njegove žene ustvarila novo, strahovito, nezaslino sliko: temina, tina, šepetanje in tako dalje in tako dalje.

"No, no, nehaj godrnati!"

Se ta trenotek naj tvo obiskovalce izgine! Ali čuješ?"

"Sramujte se, milostljivi gospod!" je dejala Pelageja; čuti je bilo, da je blizu placu.

"To je izobražena, odlična gospoda, pri tem pa nima niti pojma, kako se počutimo v naši bedi, v našem nesrečnem življenju." Tu je zajokala.

"Lahko nas je žaliti, saj imamo nikogar, ki bi nas branil."

"No ... meni je vse eno!"

Prišel sem le, ker me je sem-kaj poslala milostljiva gospoda. Radi mene lahko spustiš skozi okno samega vraka; meni je vse eno!"

Pomočnik državnega pravnika se je polagoma v posteli zravnal in dvignil; pri tem je zdehal, da se je tresla vsa soba.

"Naj ve vrag, kakšni lju-

dzhe stel" je godrnjal. "Niti ponoc nima človek miru. Za vsako figo ga vzbude!"

"Ali rotim te, Vasilij, veda sem kako je splezal neki človek na okno."

"No, kaj zato? Nai leze gor! ... Kakor se mi prav dozdeva, je to Polagejin gasilec, ki jo poseča."

"Ah, milostljivi gospod, odpustite, pozabila sem vam ga položiti na stol. Visi na občalu poleg štedlinika."

Gagin je tipal dalje in našel zraven štedlinika svoj spalni plašč, ga oblekel in se tisto opravi proti spalnici.

Marija Mihajlovna se je po odhodu svojega moža položila po posteljo in je čakala.

"Količ časa vendar hodi!" si je mislila. "Bila bi samo vesela, ako je tamkaj res le neki ... nemoralen človek. Ako pa bi bil tu vendarle tat?"

Njen domišljija ji je slišala pred očmi, njen mož pride v temno kuhinjo ... udarec s hrbotom sekire po njegovih glavi ... umira, ne da bi hrnil ... mlaka krv."

Prošle so tri minute, pet in pol; že jih je bilo šest. Mrzel znoj je orosil čelo.

"Velik požar pri Tuzli. V veliki žagi v Tuzli je nastal te dni silen požar, ki je napravil veliki oštiri sunkov. Težko ranjen je bil prepeljan v garnizijsko bolnico, kjer pa je na izkravljivitvi umrl. Policija je napadalca aretirala.

"Vasek, vadev, začel se je pretep in vojak France Pečar je dobil z noži več oštiri sunkov. Težko ranjen je bil prepeljan v garnizijsko bolnico, kjer pa je na izkrav

